

Рождество и нашето време

В църковните зали и по християнските радиостанции отново звучат затрогващи рождествени хорали. А наблизно улиците на големите и малките градове са залети от бурни демонстрации, тероризъм, убийства. В различните краища на земята не спират войните – големи и малки, - ту затихват, ту отново избухват. Резултат на всичко това са неимоверните страдания на хората.

Това е горчивата истина за човечеството в началото на третото хилядолетие. Такъв е светът, който не познава радостта, донесена на всички хора от родения във Витлеем Иисус Христос. Но нека обърнем тази тъжна страница и погледнем на Рождество Христово от друга, божествена страна. Днес Светият Дух продължава да прогласява Христовото благовестие на всички хора, както някога ангелът предава радостната вест на овчарите по витлеемските полета: „Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ“ (Лука 2:11).

А радост няма. Откраднал я е Сатана и вместо нея е дал нещо свое: дух на лудиферска завист, егоизъм и омраза към човека. Нека в сърцата на хората, които четат тези редове, не господства духът на вечният враг! „Защото ни се роди Дете, Син ни се даде.“ Така пророкува Исаия за рождението на нашия Спасител седем века и половина преди Неговото възплъщение като Човешки Син (Ис. 9:6). Бог е знаел и знае нуждите на човечеството, потънало в грехове. Той знае, че всеки човек, който идва на света, е загинащ грешник, че всеки се нуждае от Спасител, и ни Го е дал в лицето на Родеина във витлеемските ясли.

Този, който вярва на рождествената вест с цяло сърце, днес се радва с велика и славна радост, радва се въпреки коварните замисли на дявола. Овчарите вярват на ангелската вест и когато виждат Младенеца, изпитват неописуема радост. Мъдреците от Изток се удивляват на ярката звезда и я следват – така идват във Вилтеем. Те виждат Младенеца Спасител, носят Му дарове и също както овчарите, „както видяха звездата, се зарадваха твърде много“ (Мат. 2:10).

А и всички хора, които по един или друг начин се докосват до Него, не могат да не се радват, защото Той е източник на истинската радост. На всеки човек е дадено да вкуси тази радост, ако отвори сърцето си за Спасителя. Истинската радост на Рождество е в увереността в Иисус Христос като твоят Спасител. Не в умственото, интелектуално убеждение, а в приемането с цяло сърце на Божия Син като всеопрощаваща жертва на Голгота. Без всичко това Рождество е само един неработен ден и възможност да се отърсиш за кратко от житейското бreme, за плътски развлечения, които обикновено свършват със сълзи.

Когато душата приема благата вест на Рождество, тя става ясла, в която пребъдва Христос чрез Святия Си Дух. И тогава рождествените подаръци, елхи и цялата бугафория минават на заден план, защото Рождество е празник на духа преди всичко, а не на плътта. Рождество е нов живот – живот във Христос и със Христос. Светът, в който живеем днес, не слага на първо място родения във витлеемските ясли, а и не би могъл, без да познава Божия Син. Човекът е повярвал на измамата на Сатана. И тук е неговата трагедия. Това пречи не само да се

установява мир по земята, а и на взаимното разбиране между множеството църковни организации.

Разказват, че една нощ в голям американски магазин се промъкнали злосторници.

Нищо не взели, нищо не повредили, но цяла нощ разменяли етикетите с цените на стоките. Сутринта купувачите видели, че шубата струва 45 цента, а пастата за зъби 150 долара, сребърен сервиз струвал 1,75 долара, а чорапите 300 долара и т.н. Нещо подобно е направил Сатана в живота на нашето общество. Той обезценява вечното и свящото, а цената на временното, земното, греховното увеличава многократно, като погубва човешката душа. Разменените подаръци за Рождество са на първо място, а Христос на последно, понякога дори изобщо Го няма. Телевизията заема първо място, а четенето на Свещеното Писание – последно. Всичко стана наопаки. Ако Рождество е размяна на подаръци, човекът първо трябва да приеме подаръка от всемогъщия Бог, да приеме в сърцето си Христос като Божи дар, „за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот“ (Иоан 3:16), и в замяна да Му даде своето греховно сърце с всичките си проблеми.

Тогава ще имаме душевен мир и радост. Тогава всеки християнин ще цени и ще съдейства за изпълнението на Христовата заповед: „Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяко създание“ (Марк 16:15).

Само тогава песента на нашите хорове: „Слава на Бога във висините“ ще бъде приета от небето и земята. Нали „Младенецът ни е даден“ като Божи дар, за да бъдем изкупени от властта на греха!

Тази история чух от един евангелски проповедник преди години, когато бях в Германия.

С група вярващи се бяхме заели с въпроса за проповядването на благовестието в католическа Австрия. Това стана преди войната. Обсъждахме с комитета, който бяхме създали, различни планове за организацията на духовното пробуждане, но нищо не излизаше, докато накрая в гореща молитва на колене не предадохме себе си и цялото дело на Бога.

След това заминах за едно малко градче в Австрия. Там преди Рождество беше организирано евангелско събрание. Залата беше пълна. Хората с интерес очакваха проповедта. Неочаквано на вратата се появи полицейски служител. Той показа документ, с който се забраняваше да се проповядва. Лесно е да си представите колко голямо беше разочарованието на присъстващите. Тогава попитах полицейския:

- Мога ли да задавам гатанки на слушателите?... При нас, в Германия, на Бъдни вечер има такъв обичай.

Той хвърли поглед върху документа в ръцете си, и каза:
- Гатанки?... За гатанки тук не е казано нищо. Разбира се, може да задавате...

ПРЕКРАСНАТА ДУМА „МОЙ“

И аз започнах своята необичайна проповед:

- Ето я първата гатанка: назовете най-приятната дума в нашия език.

Слушателите се зачудиха, но никой не можа да даде верния отговор.

- Мога да ви помогна - казах аз. - Какво ни е по-приятно да чуем: „къща“ или „моята къща?“

- Разбира се, „моята къща“ - отговориха те.

- Е, виждате ли, най-приятната дума в нашия език е „мой“. Сега нека помислим: каква е разликата между: „Спасител“ и „мой Спасител“.

Започнах да обяснявам тази разлика. Всички слушаха внимателно думите ми, които не приличаха на обичайна проповед. С интерес слушаше и полицейският служител, нали и той е човек с безсмъртна душа, която по природа е християнка.

- Приятели - казах по-нататък, - нека тази вечер, когато се празнува идването на Спасителя в този свят, всеки да попита себе си: Кой е за мен Христос: Спасител абстрактно, Когото признавам само с ума си, или мой Спасител, чиято избавяща ръка неведнъж съм чувствал в живота си? Можем ли сега да изпеем химн в чест на Господ Иисус Христос, както правят всички християни на Рождество Христово? Надявам се, че това не е забранено? - попитах полицейския.

- Не, за пеенето не е казано нищо в документа - отговори той.

Силно въодушевени, присъстващите изпълниха песента за слава на Христос, Който се е родил във Витлеем. След това се разотидохме.

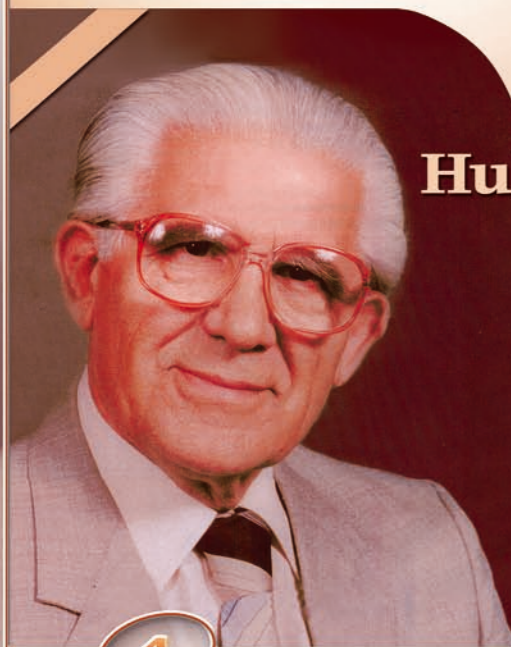
На другия ден рано сутринта чух тихо почукване на прозореца. Когато погледнах навън, видях, че отпред стои полицейският чиновник от вчера. „Какво е това? Пак с документа ли? Сигурно ще ме арестува за вчерашното събрание?“ - мина през главата ми, докато отварях вратата на неочаквания гост.

- Добро утро, господин проповедник... Дойдох да ви разкажа какво стана с мен тази нощ. Все си мислех за вчерашния въпрос: мой Спасител ли е Христос? Мислих, мислих, докато не заставах на колене и не призовах Неговото име. Помолих Го помолих да бъде мой Спасител от греха... И ето, Той ме чу... Сърцето ми се изпълни с радост... За първи път в живота ми Рождеството е мой празник, защото Христос се роди и за мен... Дойдох да ви благодаря за вчерашното събрание.

С какъв възторг се изпълни душата ми в онова утро! Това беше отзвук от радостта на Божиите ангели, които тържествуваха на небесата заради обръщането на грешния човек към Бога...

ВЛАДИМИР МАРЦИНКОВСКИ

Николай Водневски (1922-2008)

На 4 септември 2008 г. почина основателят и дългогодишният главен редактор на списание „Вера и живот“ Николай Водневски. Той е роден на 15 февруари 1922 г. в Русия, Брянска област. Следва в Педагогически институт, но не го завършва поради началото на Втората световна война. Приемат го във Военното училище и след завършването му получава звание лейтенант. През март 1942 г. е изпратен на фронта. На 19 август попада в плен. След войната, както и много други съветски военнопленници, той не иска да се върне в родината си, защото знае какво го очаква. На 14 август се обръща към Христос. В края на 1950 г. емигрира със семейството си в САЩ. През 1973 г. започва да работи в мисия „Светлина на Изток“ като неин сътрудник. През 1974 г. основава християнското списание „Вера и Живот“ и е негов главен редактор до 1987 г., а до края на живота си – негов почетен редактор.